

BAMBUSOVÁ ŘÍŠE

ŘEKA TAJEMSTVÍ

ERIN HUNTEROVÁ

AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLERŮ

bambóok

bamb**oo**k

Pro Rowan

Se zvláštním poděkováním Rosie Bestové.

*Pro Zhong Jianto, Xu Wei a Wolffeather,
za všechnu vaši pomoc a za to, že jste byly tak milé a přívětivé hostitelky.
A pro velké holky, co lezou na stromy.*

*Zvláštní poděkování CCPPG za inspiraci a kreativitu a za to,
že umožnilo Erin Hunterové přivést Bambusovou řiši na svět.*

BACD BUSOVÁ
ŘÍŠE
ŘEKA TAJEMSTVÍ

ERIN HUNTEROVÁ

BAMBUSOVÁ ŘÍŠE

BÍLÉ HŘBETY

BEZEDNÁ TLAMA

DĚDEK GINKGO

MÝTINA V TENKÉM LESE

DRAČÍ HORA

SEVERNÍ LES

HODOVNÍ MÝTINA

JIŽNÍ LES

ÚVOD

ČERNOKRKÝ JEŘÁB TICHÝ BŘEH se vznášel na vzdušných prouděch vanoucích přes kopce a údolí Bambusové říše. Jeho družka Klidná voda plachtila vedle něj a černými letkami se dotýkala konce jeho křídla.

Těšili se na návrat do svého hnízda v přívětivých mělčinách velké řeky. Dlouhé léto se chýlilo ke konci a severní břeh bude skvělým útočištěm pro přečkání kruté horské zimy.

Letěli nad třpytivým tokem protínajícím říši, nad peřejemi a hlubokými lesy, dokud Klidná voda tiše nezaskřehotala.

„Už jsme skoro tam. Podívej, tamhle je vodopád. Naše kameny jsou hned za dalším ohybem.“ Natáhla krk a upřela své bystré oči na břeh řeky, aby neminuli své zimoviště. Jenže sotva dolétli za ohyb řeky, Tichý břeh okamžitě viděl, že něco není v pořádku.

„Kde jsou ty kameny?“ zavolal na svou družku.

Zimoviště vypadalo úplně jinak, než si ho pamatoval ze začátku jara, kdy odtud odlétali zpět do hor. Když přišla potopa, strávili

s Klidnou vodou mnoho dní hledáním dokonalého místa pro postavení nového hnízda. Našli ho na úpatí mírného svahu, v mělčině obklopené balvany obrostlými mechem. Byla plná drobných ryb a chráněná před mohutným říčním proudem. Teď ale namísto mělčiny uviděli prudký svah vedoucí k okraji řeky a...

„Podívej!“ ozvala se Klidná voda, snesla se dolů a přistála na vrcholku vysokého skalního výběžku. Tichý břeh k ní slétl a hlasitě vydechl. Skála byla porostlá mechem a leželo na ní jejich staré hnízdo: pohodlný kruh spletený z větví, bambusových třisek a mechu. Tichý břeh se nechápavě rozhlédl. Jak se mohlo dostat takhle daleko od vody? Teprve po chvíli mu to došlo – hnízdo se nikam nepohnulo, to řeka! „Břehu,“ hlesla Klidná voda. „Potopa konečně ustupuje!“

Tichý břeh seskákával po skále dolů. Opodál trčel z řeky pokroucený starý strom, který byl předtím celý ponořený pod vodou, větve měl stále pokryté řasami. Z písčných nánosů vedle něj už vyrážel malý bambusový výhonek s jediným zeleným lístkem. Slunce svítilo, vysušovalo mokré kameny a jeho paprsky se odrážely od říční hladiny. I proud se zdál být mírnější než dříve. Po břehu poskakovali další ptáci a zvědavě klovali do měkké půdy. Nad jejich hlavami přelétávaly z větve na větev dvě poletuchy a vzrušeně na sebe pískaly.

„To je skvělé,“ zvolala Klidná voda nadšeně. „Všechno bude zase jako dřív!“

Společně na chvíli sklonili hlavy, pak se rozdělili a vydali se hledat vhodné místo pro stavbu nového hnízda. Tichý břeh brzy našel stinný kout v nových mělčinách, kde řeka narážela na velký hladký bílý balvan. Nasbírali větvičky a listy a začali je splétat a klást na sebe, vrstvu po vrstvě. Pod vodou se mihl velký kapr a Tichý břeh

se na chvíli zastavil a sledoval, jak si ryba hledá cestu ve změti říčních rostlin.

Klidná voda mu vzala větvičku ze zobáku a vpletla ji mezi ostatní, poté obešla hnízdo a zkušeným pohledem si prohlédla jejich práci. Tichý břeh si sám pro sebe tiše zaskřehotal a vytáhl si zpod křídla uvolněné pírko. Jen málokdo se ve stavění hnízd vyrovnal jeho družce. Zatímco pracovala, červená lysinka ve tvaru listu ginkga nad jejím zobákem zachytávala světlo a leskla se v jasných paprscích slunce.

Tichý břeh zapletl pírko do hnízda, ustoupil o pár kroků směrem ke středu řeky a vnímal, jak mu její zvláštně nový proud víří okolo tenkých nohou. Řeka je vždy varovala před nebezpečím a i teď z ní cítil znepokojení. Nebyly to však vlny způsobené blížícím se dravcem – byl to příslib velkých změn...

Za jeho zády něco zašplouchalo. Otočil se a uviděl Klidnou vodu stojící vedle hnízda. Větvička, kterou do té doby držela v zobáku, se houpala na hladině.

Jeho družka měla pootevřený zobák a její obvykle bystré oči se zdály být zastřené.

„Cítil jsi to?“ hlesla tiše.

Tichý břeh se soustředil na říční proud, ale nezaznamenal nic neobvyklého. „Co přesně?“ zeptal se.

„Něco tu bylo.“ Klidné vodě se zježila pírka podél dlouhého krku a začala nervózně přeshlapovat na místě. „Tys to opravdu necítil? Jako by na mě něco... *dýchlo*.“ Na chvílku se zarazila a pak vkročila do vody. Vlnky způsobené jejími kroky zašplouchaly u Břehových nohou. Nechápatě sledoval svou družku, jak přechází sem a tam po mělčině. Vyplašila u toho dalšího kapra, který se vyhříval v paprscích slunce.

„Co se děje?“ zeptal se Tichý břeh a cítil, jak se mu také ježí peří.
„Já jsem nic necítil.“

„Já... já... já budu muset letět,“ řekla Klidná voda, zastavila se a pohlédla mu do očí. „Omlouvám se.“

„Kam?“ Tichý břeh nechápal, co se děje. „Vždyť jsme sotva přiletěli. Jestli chceš, můžeme přesunout hnízdo někam jinam a...“

„Ne, tím to není,“ odpověděla Klidná voda. „Naše hnízdo je dokonale, ale já... cítím, že mě něco *volá*. Musím letět.“ Rychle se k němu dobrodila a přitiskla se k jeho krku. „Vrátím se hned, jak to půjde.“

„Vodo, počkej...“ zavolal Tichý břeh, ale Klidná voda už ho nevnímala. Jedním skokem se ve spršce třpytivých vodních kapek vznesla do vzduchu, několikrát mocně zamávala černobílými křídly a vzápětí zmizela za kývajícími se stonky bambusu v Severním lese.

Tichý břeh se oklepal, se zuřivým máváním křidel vzlétl a chtěl se vydat za ní, ale Klidná voda už byla pryč, jako by ji odnesl silný závan větru. Tichý břeh kroužil a pátral po své družce nebo alespoň po vzdušných proudech, na nichž odletěla, ale nenalezl vůbec nic.

Co se to stalo? Kam letěla? Kdy se vrátí?

A co když se nevrátí?

Zdola se ozvalo tiché prasknutí, část hnízda se uvolnila od světlého balvanu a celé se svezlo do řeky. Tichý břeh zděšeně zaskřehotal, snesl se střemhlav dolů, s cáknutím přistál ve vodě a chytil hnízdo do zobáku, aby ho odtáhl do bezpečí.

Ale k čemu mi hnízdo bude, když je Voda pryč?

Vzápětí se v duchu okřikl. Takhle nesmí přemýšlet.

Ona se vrátí a bude tu na ni čekat krásné hnízdo. Naše hnízdo.

Tichý břeh zápolil se spletcem větví v zoufalé snaze je zachránit, jakkoliv už se části hnízda začaly oddělovat a odplouvat pryč.

Konečně se mu podařilo dotáhnout hnízdo zpět k balvanu. Teď potřeboval něco, čím by ho zapřel.

Rychle se rozhlédl kolem sebe a těsně pod hladinou spatřil podlouhlý kámen v barvě balvanu. Ale když zanořil zobák pod hladinu a táhl, kámen byl delší a delší. Když ho vytáhl celý, zjistil, že drží něco úzkého a zahnutého.

Tohle nebyl kámen. Byla to kost.

Tichý břeh viděl v horách dost dravců s jejich kořistí, aby poznal žebro, a rozhodně ne rybí. Zvíře, kterému kdysi patřilo, bylo mnohem, mnohem větší.

Se znepokojením kost odložil a rozhlédl se.

Byly všude. Stovky kostí trčících z bahna a lesknoucích se pod hladinou. Musely to být kosti zvířat, která zahynula během potopy.

Bylo jich tolik. Předtím si myslel, že to jsou kameny. Úlomky stejné skály jako ten velký balvan, u kterého si postavili hnízdo...

Tichý břeh se otočil a začal balvan pomalu obcházet. Pak se zastavil a zachvěl se, když na druhé straně spatřil dvě velké kulaté dutiny. Byly to oční důlky, hned pod nimi se leskla řada ostrých zubů.

Rozhlédl se po pohřebišti, uprostřed kterého si postavil hnízdo, a vzápětí ho vyděsilo zděšené zaskřehotání. Instinktivně vzlétl a kolem prolétlo hejno vyplašených kulíků.

„Leť, leť, honem!“ zapípali na něj. „Dravec!“

Tichý břeh se od nich odpoutal a zakroužil nad řekou, aby zjistil, co je tak vyplašilo. Viděl poletuchy, jak ve spěchu přeskakují ze stromu na strom, a hejno bažantů prchajících ze skály, na níž se slunili...

Konečně spatřil, co je vyděsilo, a samotného jej popadla hrůza. Dravec mířil ladným krokem po svahu k řece a na těle se mu vlnily

černé a oranžové pruhy. Vůbec si nevšímal zvířat, která vyplašil. Když došel k vodě, zacukal vousy a zavětril, pak vkročil do řeky a nechal si vodou omývat hrud.

I z výšky zaslechl Tichý břeh hluboké zavrčení, které rozechvělo vzduch okolo tygra. Měl nastražené uši, švihal ocasem o hladinu a zdálo se, že sleduje protější břeh.

Tichý břeh neměl tušení, co dravec loví, ale byl rád, že jeho kořistí není on sám.

Tygr se nakonec otočil a začal se brodit zpátky ke břehu.

Jak kráčel kolem, otřel se ocasem o hnízdo, které znovu sklouzlo z lebky. Tichý břeh se smutně díval, jak řeka odnáší pryč jeho domov a to jediné, co mu zbylo po jeho družce.

KAPITOLA PRVNÍ

SOSNA VYLEZLA NA PLACATÝ BALVAN a podívala se k Dračí hoře. Pořád byla daleko, jen fialový obrys ztrácející se ve vířících mracích, ale Sosna věděla, že k ní nakonec dojdou. Poryv studeného větru se jí zakousl pod srst a Sosna se zachvěla, když se podívala na skalnatý svah, po kterém se budou muset vyšplhat, a na závěje sněhu na jeho vršku.

Ona a její nejlepší kamarád, červená panda Blesk, urazili dlouhou cestu – překonali kopec za kopcem, schovali se před bouří a přežili nejhorší zemětřesení, jaké Sosna pamatovala. Kráčeli po stezce Velkého draka, a dokonce našli spojence v tygrovi. Který je dovedl sem.

Ohlédla se k hájku stromů ve svahu, kde Blesk otrhával lístky léčivého purpurového bambusu pro tetu Blumu. Už jí bylo lépe a její rána se začínala pomalu hojit, ale vypadalo to, že jí zůstane ošklivá jizva.

Vedle nich seděla další mladá panda a přidržovala Bleskovi stonek bambusu. Vypadala úplně stejně jako Sosna, jen byla lépe živěná,

o něco kulatější a s lesklejší srstí. Rosa z Hojného vrchu, Sosnina sestra.

Díky, Velký draku, pomyslela si Sosna. Za to, že jsi zachránil Blumu po útoku té bílé příšery a že jsi svedl mě a Rosu dohromady.

Odjakživa snila o tom, že překročí řeku a najde svou matku a sestru. A nakonec Rosa našla ji, a navíc se dozvěděly, že jsou trojčata a kdesi v Bambusové říši mají ještě jednoho sourozence.

A taky jsme Drakopravové.

Tygr Stínolov jí vylíčil její osud, a ačkoli Sosna jeho slovům věřila, celé jí to připadalo nesmírně zvláštní. Do té doby předpokládala, že Drak slyší pandy, když mu děkují za hostiny a žádají ho o pomoc, ale představa, že jim Drak může *odpovědět*, byla něco úplně nového.

Děkuji, že nám pomáháš, pomyslela si s pohledem upřeným na Dračí horu. Udělám všechno, co bude v mých silách, abych byla dobrou Drakopravou a pomohla Bambusové říši.

Doufala, že zvolila správná slova.

„Roso, zlatíčko, pověz mi všechno o pandách z Hojného vrchu,“ řekla Bluma, posadila se a opřela se o kmen stromu. „Kolik jich je? Nejspíš tam roste hodně bambusu.“

„Jo, spousta,“ přikývla Rosa. Bluma a Sosna na ni s očekáváním hleděly, ale Rosa se to nechystala dál rozvádět.

Ještě se s tím vším nestačila vypořádat, pomyslela si Sosna. Chápala proč – Rosa se téměř utopila v řece. Když se probrala daleko od domova, nějaká cizí panda jí oznámila, že má dva sourozence a že panda, kterou považovala za svou matku, ve skutečnosti její matka není. A hlavně jí sdělila, že je Rosa jedním z Drakopravů. Sotva se mohla divit, kdyby si Rosa připadala jako v nějakém podivném snu.

„A... pověz mi ještě jednou,“ vybídla ji Bluma a zamračila se, „o Soumrakovi. Opravdu ses nemohla zmylit?“

Rosa se hořce zasmála. „Jako že se mi jenom *zdálo*, že se mě snaží utopit?“

Bluma sebou trhla. „Tak jsem to nemyslela, zlatíčko. Já jen... kdysi jsem ho potkala, ještě před potopou, a působil jako laskavý, moudrý Drakoprav. Nic nenaznačovalo, že by mohl být lhář.“

Rosa naklonila hlavu na stranu a poškrábala se za uchem. „Nevykládej si to špatně, ale přemýšlíš úplně stejně jako pandy z Hojného vrchu. Všichni tvrdí, že Soumrak je moudrý, protože si umí vymýšlet mlhavá proroctví, která se nemůžou nenaplnit. A myslí si, že je laskavý, protože ho nikdy neviděly poštvat tlupu opic na bezbranné medvidě. Nikdo pořádně nepřemýšlí o tom, co říká, všichni to přijímají jako pravdu. Věří mu, protože mu *chtějí* věřit. I moje matka! Dokonce i můj nejlepší kamarád Oblázek...“

Odmlčela se a její zamračený výraz se proměnil ve smutek.

„Přijdeme na to,“ povzbudila ji Bluma jemně. „Nevím, co se mu přihodilo, když byl pryč, ale jednoho dne zjistíme, proč se takhle změnil.“

„*Jestli* se vůbec změnil,“ zabručela Rosa. „Možná byl takový odjakživa. Ale na tom vlastně nezáleží. Stačí, když ho zastavíme.“

„To by nemělo být tak těžké,“ ozval se Blesk. „Ne, když se ostatní pandy dozvedí o *skutečných* Drakopravech.“

Teta Bluma si blaženě povzdychla. Pohlédla na Sosnu, která stydlivě odvrátila zrak, když zjistila, s jakou úctou se na ni Bluma dívá. „Moje malá Sosna,“ řekla Bluma. „Drakoprava, navíc první, která sdílí tu čest se svými sourozenci. Nemohla bych na tebe být víc pyšná. Na vás obě,“ dodala s pohledem na Rosu.

Ta už se zase mračila.

„Já vím, že je toho na nás hodně,“ řekla Sosna své sestře. „Ale Blesk má pravdu – vím, že se chceš vrátit a pomoci svým přátelům, ale obě teď musíme splnit svou povinnost. A to nám pomůže je zachránit. Dokážeme se postavit Soumrakovi a pomoci celé Bambusové říši!“

„A já vám s tím pomůžu,“ oznámila Bluma a pomalu vstala. Sosna se pospíchala postavit vedle ní a nabídnout jí rameno, o které by se mohla opřít, ale Bluma se usmála a jemně ji odstrčila čenichem. „Už jsem dost silná, abych zvládla jít po svých – díky Bleskovi a jeho léčivému bambusu,“ řekla, sklonila se a vděčně olízla malou červenou pandu za uchem. „Vím, co teď musíme udělat. Musíme pokračovat k Dračí hoře. Všichni noví Drakopravové musí vykonat tuto pouť, provést obřad a být přijati samotným Drakem.“

„Jaký obřad?“ zeptala se Rosa.

„Žádná panda neví, co přesně se děje v Drakově jeskyni,“ odpověděla Bluma. „To zůstane jen mezi Drakem a Drakopravem. Vím jen, že je to něco, co musí podstoupit každý Drakoprav.“

„V tom případě bychom se měli vydat na cestu,“ řekla Sosna. „Pokud jsi si jistá, že už opravdu můžeš chodit.“ Se sevřeným srdcem si prohlédla rány, které zanechaly drápy bílé příšery na Blumině čenichu a boku. Nebyly hluboké, ale pořád byly velmi čerstvé a bílou srst v jejich okolí slepila zaschlá krev.

„Pokud budeme odpočívat během hostin, tak to zvládnou,“ ujistila ji Bluma, zkusmo udělala pár kroků a pak několik dalších. Sosna šla hned za ní pro případ, že by Bluma upadla, ale poté, co společně ušly několik medvědích délek, se toho přestala obávat. Otočila se na Rosu.

Její sestra se nepohnula a stále seděla pod jednou z pokroucených borovic, větrila a mračila se. Když zjistila, že se na ni Sosna dívá,

vstala a udělala několik váhavých kroků. Pak kopla do hromádky spadaneho jehličí.

„Mně se to celé nezdá,“ řekla. „Co když se mýlíte? Co když úplně zbytečně polezete na nějakou horu a umřete tam? Můžete umrznout, můžou vás sežrat leopardi, může se vrátit ten tygr... Co když si to všechno vymyslel, protože chce, abyste byly slabé a vyčerpané, až vás přijde sežrat?“

Sosna ji chtěla okřiknout, aby neříkala hlouposti. Pak si ale uvědomila, že Rosa neměla zdaleka tolik času jako ona, aby stihla všechno vstřebat. „Stínolov je na naší straně, opravdu,“ řekla Rose a částečně také Bleskovi, který se začal tvářit zděšeně při představě, že pro ně tygr nachystal léčku. „Když se budeme držet pohromadě, tak se nám nic nestane. A pokud dojdeme k Dračí hoře a cestou se nic nepříhoda, tak budeme mít jistotu, je to tak?“

Rosa si povzdychla a ohlédla se přes rameno. Sosně došlo, že se dívá na jih, dolů po svahu hory směrem k řece a Hojnému vrchu. Už si začínala připravovat další argumenty, kterými by Rosu přesvědčila, ale než stihla něco vymyslet, její sestra se otočila.

„Tak dobře, půjdu s vámi. Aspoň se na vlastní kůži přesvědčím, že nejsem žádná Drakoprava,“ dodala a vesele se na Sosnu ušklíbala. Ta jí to oplatila.

Ona mě škádlí. Jako skutečná sestra!

Společně vyrazili od hájku nahoru po kamenitém svahu směrem k fialové Dračí hoře a Sosně bušilo srdce. Až dojdou k Dračí hoře... co se stane? Uvidí na vlastní oči Draka? Bude s nimi mluvit?

Ať už je čekalo cokoli, Sosna byla ráda, že tomu jdou vstříc. Kráčela bok po boku se svou sestrou a byla si jistá, že to Rosa brzy začne cítit stejně.

KAPITOLA DRUHÁ

DUCH SE VRHL NA SVOU KOŘIST a pokoušel se ji přidržet tlapami, jak ho to učila Zima, aby ji mohl zneškodnit jedním čistým kousnutím. Jenže kořist se bránila, zmítala se v jeho sevření a nakonec ho švihla přes čenich. Duch uskočil a kořist se mu vysmekla. Nezbyvalo než to zkusit znovu.

„To zvládneš,“ povzbuzovala ho Vločka, pohodlně se slunící na velkém balvanu. Tmavýma očima sledovala pohyb kořisti a švihala huňatým ocasem. „Chyť ho!“

„Tentokrát už se ti to téměř podařilo,“ ozval se z dálky druhý hlas.

Duch se snažil udržet kořist v tlapách, zvedl hlavu a podíval se přes širokou řeku na pandu, která na něj volala z opačného břehu. Jeho nový kamarád Soumrak z Hlubokého lesa mu na dálku radil, kde na tomhle zvláštním, teplém a vlhkém místě najít jídlo. Dušoval se, že tahle kořist stojí za to, ale Duch o tom měl jisté pochyby.